UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 listopada 2025 roku powód – spółka [redacted] wniosła o zasądzenie od pozwanego Alior Banku S.A. kwoty 26.472,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2025 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postepowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami oraz kwoty 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód nabył od [redacted] wierzytelności wynikające ze skorzystania przez niego z sankcji kredytu darmowego. Ponadto wskazano na skuteczne złożenie oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego oraz wskazano na naruszenia, którymi dotknięta jest w ocenie powoda umowa kredytu konsumenckiego zawarta przez [redacted].

Nakazem zapłaty z dnia 9 lipca 2026 roku Referendarz [redacted] w Sądzie Rejonowym w Obornikach orzekł, że pozwany Alior Bank spółka akcyjna ma zapłacić powodowi kwotę 26.472,61 (dwadzieścia sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt dwa 61/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 19 sierpnia 2025 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3741,00 (trzy tysiące siedemset czterdzieści jeden 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty - w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu albo wnieść w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Pozwany w terminie złożył skuteczny sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami za opróżnienie.

W uzasadnieniu wskazano następujące zarzuty i argumenty:

- nie złożono oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w ustawowo zakreślonym terminie. Nastąpiło to kilka lat po wykonaniu umowy, rozumianego jako przekazanie środków kredytobiorcy;
- nieważna jest umowa cesji, na podstawie której powód wywodzi swoją legitymację czynną, co również powoduje bezzasadność powództwa;

- bezzasadne są twierdzenia powoda o naruszeniu przez bank jakichkolwiek postanowień ustawy, co również skutkuje bezzasadnością powództwa z przyczyn merytorycznych - to jest umowa została sformułowana prawidłowo, zgodnie z prawem oraz zawiera wszystkie wymagane prawem elementy;
- powód nie wykazał, że nawet gdyby doszło do uchybień w treści umowy, to miało to wpływ na decyzję kredytobiorcy oraz że istota uchybienia uzasadnia sankcję tego rodzaju;
- z daleko idącej ostrożności, brak jest podstaw do przyjęcia, że sankcja kredytu darmowego aktualizuje się w przypadku błędnej redakcji elementów art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim, a jedynie zachodzić może w przypadku ich całkowitego braku;
- Nawet gdyby przyjąć skuteczność złożonego oświadczenia, brak jest podstaw do uwzględnienia roszczenia, bowiem nie doszło do bezpodstawnego świadczenia - w przypadku SKD nie dochodzi do upadku umowy, a jedynie braku kosztów kredytu - w takim razie zapłacone koszty zaliczyć należy na poczet zobowiązania powoda, jako przedterminowa spłata; pamiętać należy o regulacji art. 411 pkt 4 k.c.;
- roszczenie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;
- przedwczesna jest data naliczania odsetek za opóźnienie.

Pismem z 2 września 2026 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

<u>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</u>

[redacted] zawarł 24 sierpnia 2021 roku z pozwanym Alior Bank S.A. umowę o kredyt konsolidacyjny numer [redacted]. Jako przeznaczenie kredytu wskazano w umowie potrzeby konsumpcyjne w wysokości 25.000,00 złotych, spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy w wysokości 18.732,25 złotych oraz zapłatę kosztów kredytu w postaci prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 11.326,65 złotych. [redacted] zawarł powyższą umowę jako konsument, bez związku z prowadzeniem jakiejkolwiek działalności gospodarczej. Przy wyborze banku kierował się zaufaniem w związku z faktem, że posiadał już kredyt hipoteczny w Alior Banku S.A. Zawarcie umowy odbyło się w oddziale banku w Wągrowcu.

- **dowód:** umowa z 24 sierpnia 2021 roku (k. 23-27), zeznania świadka [redacted].

W § 1 ust. 1 umowy wskazano, że bank udziela kredytu w kwocie 55.058,90 złotych. Kwota ta obejmowała również prowizję (tzw. kredytowanie prowizji) w wysokości 11.326,65 złotych. W § 1 ust. 4 umowy kwotę nazwano 55.058,90 złotych „kwota udzielonego kredytu". Postanowienie to zobowiązywało kredytobiorcę do spłacenia tej kwoty wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo odsetkowych. Z kolei w § 4 ust. 1 wskazano, iż „Całkowita kwota kredytu wynosi 43.732,25 złotych.

RRSO [redacted] jako stosunek kosztów kredytu do kwoty 55.058,90 złotych („kwota udzielonego kredytu"). Umowa wskazywała, iż Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia Umowy wynosi 12.96%.

W odniesieniu do terminu wypłaty kredytu w § 1 ust. 6 i 7 wskazano, iż wypłata kredytu nastąpi w ciągu 3 dni od poinformowania Kredytobiorcy o ostatecznej decyzji, o czym mowa w ust. 5 powyżej. Za datę uruchomienia środków uznaje się datę wypłaty danej kwoty z tytułu kredytu zgodnie z dyspozycją Kredytobiorcy, o której mowa w ust. 7. Środki zostaną przekazane przez bank Kredytobiorcy zgodnie z odrębną dyspozycją stanowiącą załącznik do niniejszej umowy.

W§ 6 ust. 4 przewidziano regulację przedterminowej spłaty, zgodnie z którą kredytobiorca [redacted] przedterminowej spłaty części lub całości kwoty kredytu zgodnie z poniższymi zasadami:

1. w przypadku spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w Umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania Umowy, chociażby Kredytobiorca poniósł je przed tą spłatą, z wyłączeniem kosztów ochrony ubezpieczeniowej jeżeli Kredytobiorca [redacted] kontynuować kontynuować tę ochronę,
2. w przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w Umowie, po rozliczeniu wpłaconych środków przez Bank z zastrzeżeniem pkt. 3), Bank proporcjonalnie obniży wysokość pozostałych do spłaty rat miesięcznych zachowując dotychczasowy okres kredytowania. Taka zmiana nie wymaga zawarcia aneksu. W takim przypadku Bank prześle niezwłocznie Kredytobiorcy [redacted] spłat,
3. Kredytobiorca [redacted] częściowej spłaty w Inny sposób niż określony w pkt, 2), powinien złożyć Bankowi dyspozycję określającą inny sposób rozliczenia wcześniejszej spłaty (m.in. skrócenie okresu kredytowania przy

zachowaniu wysokości aktualnej raty lub spłata kredytu zgodnie z obowiązującym harmonogramem).

W § 3 ust. 3-4 przewidziano możliwość zmiany opłat i prowizji w trakcie trwania. Jako uzasadnienie wprowadzenia zmiany wskazano wystąpienia przynajmniej jednego z poniższych warunków:

1) zmiana wysokości płacy minimalnej oraz poziomu wskaźników publikowanych przez GUS: inflacji, przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw;
2) zmiany cen energii, połączeń telekomunikacyjnych, usług pocztowych, rozliczeń międzybankowych oraz stóp procentowych ustalany przez Narodowy Bank Polski;
3) zmiany cen usług i operacji, z których Bank korzysta przy wykonywaniu poszczególnych czynności bankowych i niebankowych;
4) zmiany zakresu lub formy świadczonych przez Bank usług (w tym zmiany lub dodania nowej funkcjonalności w zakresie obsługi danego produktu) w zakresie, w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez Bank w związku z wykonywaniem Umowy;
5) zmiany przepisów prawa regulujących produkty lub usługi oferowane przez Bank lub mających wpływ na wykonywanie Umowy, w zakresie, w jakim ta zmiana mają wpływ na koszty ponoszone przez Bank w związku z wykonywaniem Umowy;
6) zmiany przepisów podatkowych i/lub zasad rachunkowości stosowanych przez Bank, w zakresie w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez Bank w związku z wykonywaniem Umowy;
7) zmiana lub wydanie nowych orzeczeń [redacted]ch, orzeczeń organów administracji, zaleceń lub rekomendacji uprawnionych organów, w tym Komisji Nadzoru Finansowego - w zakresie mającym wpływ na koszty ponoszone przez Bank w związku z wykonywaniem Umowy.

Zgodnie z § 3 ust. 4 zmiany stawek opłat i prowizji następują na zasadach i w wysokości określonych w Taryfie Opłat i Prowizji.

Regulując zmianę oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego w § 7 ust. 12 wskazano, że zmiana ta następuje w przypadku zmiany wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Jednocześnie nie wskazano sposobu, w jaki należy samodzielnie obliczyć wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W § 7 przewidziane regulację prawa odstąpienia od umowy, zgodnie z którą:

1. Kredytobiorca ma prawo bez podania przyczyny odstąpić od Umowy w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia otrzymania informacji o ziszczeniu się warunku zawieszającego dla zawarcia Umowy, tj. o ostatecznej decyzji kredytowej, zgodnie z § 1 ust. 5. W przypadku, gdy Umowa nie zawiera elementów określonych w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim, Kredytobiorca [redacted] od Umowy w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia doręczenia przez Bank wszystkich elementów, wymienionych w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim.
2. Termin do odstąpienia od Umowy jest zachowany, jeżeli Kredytobiorca [redacted] upływem, złoży oświadczenie w placówce Banku lub pod adres: ul. Postępu 18 B, 02-676 [redacted]a. Dla zachowania terminu do odstąpienia od Umowy wystarczające jest wysłanie oświadczenia [redacted] upływem. Oświadczenie można złożyć na wzorze stanowiącym załącznik do Umowy.
3. Kredytobiorca [redacted] kosztów związanych z odstąpieniem od Umowy, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu.
4. Kredytobiorca [redacted] zwrócić Bankowi niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia O odstąpieniu od Umowy, całkowitą kwotę kredytu w wysokości 43732.25 zł wraz z naliczonymi od tej kwoty odsetkami za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Dniem spłaty kredytu jest dzień wpłaty na rachunek kredytu wyżej wymienionych środków.
5. Wysokość odsetek umownych należnych w stosunku dziennym wynosi 8.14 zł.
6. W przypadku odstąpienia od Umowy, Umowa uważana jest za niezawartą.

- **dowód:** umowa z 24 sierpnia 2021 roku (k. 23-27).

W dniu 21 lipca 2025 roku [redacted] [redacted] zawarł warunkową umowę cesji numer 105846 ze [redacted] (powód zmienił nazwę na obecną [redacted] ujawnioną w KRS w dniu 8 sierpnia 2025 roku). Warunkiem zawieszającym było doręczenie do Banku podpisanego przez konsumenta oświadczenia o skorzystania z sankcji kredytu darmowego.

Przepisać § 1 ust. 1i 2.

- **dowód:** umowa z 21 lipca 2025 roku wraz załącznikami (k. 18-22).

W dniu 5 sierpnia 2025 roku pozwanemu zostało doręczone oświadczenie [redacted] o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Oświadczenie zostało podpisane przez [redacted] oraz wskazywało numer umowy kredytowej, którego oświadczenie dotyczyło. Ponadto w dniu 21 lipca 2025 roku [redacted] upoważnił powoda do doręczenia bankowi oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

- **dowód:** oświadczenie (k. 15), pismo przewodnie wraz z dowodem doręczenia (k. 31-32), upoważnienie – pełnomocnictwo (k. 17).

Do dnia 18 czerwca 2025 roku [redacted] uiścił na rzecz pozwanego banku łącznie kwotę 22.234,43 zł tytułem spłaconych odsetek umownych.

- **dowód:** informacja o poniesionych kosztach produktów kredytowych (k. 23).

W dniu 13 sierpnia pozwanemu zostało doręczone wezwanie do zapłaty 26.472,61 złotych w terminie 3 dni od otrzymania wezwania.

- **dowód:** wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia (k. 33-35).

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się przede wszystkim na dokumentach, co pozostaje charakterystyczne dla spraw dotyczących sankcji kredytu darmowego. Większość dokumentów została przedstawiona w formie potwierdzonych przez pełnomocnika opisów. Ich autentyczność ani treść nie była przez strony kwestionowana, a i sąd nie znalazł do tego podstaw.

Sąd uznał zeznania świadka za w pełni wiarygodne jako szczere, spójne i logiczne. Zeznania świadka w sprawach dotyczących sankcji kredytu darmowego mają ograniczone znaczenie dowodowe. Przesłuchanie odbyło się na wniosek pełnomocnika pozwanego (wobec sprzeciwu pełnomocnika powoda). Pełnomocnik pozwanego nie stawił się na rozprawę będąc prawidłowo zawiadomionym. Świadek nie pamiętał szczegółów procesu zawierania umowy, który odbył się 5 lat temu. Z zeznań świadka wynika, że wybierając bank kierował się zaufaniem w związku z faktem, że posiadał już kredyt hipoteczny w Alior Banku S.A. Brak związku z prowadzeniem jakiejkolwiek działalności gospodarczej znajduje potwierdzenie również w dokumencie umowy.

Sąd zważył co następuje:

Legitymacja czynna powoda

W pierwszej kolejności należy rozważyć zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda, jako kwestii mogącej przesądzić konieczność oddalenia powództwa *a limine*. Pozwany podniósł w tym zakresie, że cesja dokonana między konsumentem a powodem dotknięta była sankcją nieważności bezwzględnej ze względu na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, przy czym sprzeczność owa polegać miała na braku uświadomienia konsumentowi wysokości roszczenia, które sprzedaje powodowi oraz nieekwiwalentnej zapłaty za nie. Należy zatem rozważyć, w jakim stopniu sąd ma obowiązek badania ważności i skuteczności umowy przelewu.

Należy zauważyć na wstępie, że podstawowa zasada zbywalności wierzytelności w prawie krajowym wysłowiona została w art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Nie występują w tej mierze ograniczenia ustawowe. Wierzytelność obejmuje świadczenie pieniężne, więc jej przelewowi nie sprzeciwia się właściwość zobowiązania. Co więcej, orzecznictwo TSUE wskazuje wręcz, że cesja praw stanowi jedną z możliwości prawnych przewidzianych w krajowym porządku prawnym w celu umożliwienia konsumentom obrony ich praw poprzez oszczędzenie im trudności i kosztów mogących zniechęcić ich do podejmowania osobistych działań wobec danego przedsiębiorcy (wyrok TSUE z dnia 9 października 2025 r., C-80/24).

W odniesieniu zaś do obowiązku badania z urzędu umowy między konsumentem a cesjonariuszem należy wskazać na wypowiedź TSUE, zgodnie z którą obowiązek zbadania przez sąd krajowy z urzędu warunku umownego obowiązuje w odniesieniu do warunków, które - mimo że nie zostały zakwestionowane przez danego konsumenta - [redacted] w umowie będącej przedmiotem sporu, oraz że kontrola ta jest uzasadniona wymogiem ochrony, jaką należy przyznać konsumentowi na mocy dyrektywy 93/13 (wyrok TSUE z dnia 9 października 2025 r., C-80/24). Dalej Trybunał wyjaśnił, iż wynika z tego, że warunek umowny wskazany przez sąd odsyłający w pytaniu prejudycjalnym nie mieści się w granicach przedmiotu sporu zawisłego przed tym sądem, do którego w związku z tym nie można zwracać się o zbadanie owego warunku z urzędu w ramach ochrony, jaką należy przyznać temu konsumentowi na mocy dyrektywy 93/13. Ponadto, co się tyczy powództwa wytoczonego przez spółkę będącą cesjonariuszem wierzytelności konsumenta [redacted] kontrahentowi będącemu przedsiębiorcą, należy stwierdzić, że - jak zauważyła rzeczniczka generalna w pkt 32 opinii - spór między dwoma przedsiębiorcami nie charakteryzuje się brakiem równowagi, jaki istnieje

w ramach powództwa między konsumentem a jego kontrahentem będącym przedsiębiorcą (wyrok TSUE z dnia 9 października 2025 r., C-80/24).

Wobec braku inicjatywy dowodowej pozwanego sąd ocenił ważność i skuteczność umowy na podstawie przedstawionych dokumentów. W tym zakresie umowa cesji nie budziła wątpliwości sądu. Została zawarta w formie pisemnej, przez upoważnione do tego osoby (załączono wymagane pełnomocnictwa). Ponadto konsumentowi przedstawiono informację wyjaśniającą skutki złożenia oświadczenia o skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Umowa miała charakter warunkowy. Warunkiem zawieszającym było doręczenie do Banku podpisanego przez konsumenta oświadczenia o skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Warunek ten został spełniony 6 sierpnia 2025 roku, wskutek czego umowa wywołała przewidziane w niej skutki prawne, w tym powstał obowiązek zapłaty wynagrodzenia na rzecz [redacted] z art. 510 § 1 k.c. powstał skutek rozporządzający w odniesieniu do przenoszonych wierzytelności.

Odnosząc się dodatkowo do zarzutu sprzeczności umowy cesji z zasadami współżycia społecznego należy zauważyć, iż judykaturze dominuje pogląd, że skoro polskie prawo nie zakazuje zawierania umów niekorzystnych, to dysproporcja między wartością określonych w umowie wzajemnych świadczeń stron nie wystarczy do uznania umowy za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego. Jak słusznie wskazał SA w Rzeszowie, dopiero stwierdzenie, że przy zawieraniu umowy strona nie miała warunków do zachowania niczym niezachwianej autonomii woli, daje pole do rozważań, czy obiektywnie niesprawiedliwe wyważenie wzajemnych interesów w umowie nie narusza zasad współżycia społecznego (wyr. SA w Rzeszowie z 18.6.1998 r., I ACa 178/98, OSA 1998, Nr 11-12, s. 51). Uwaga ta poczyniona zostaje jedynie na marginesie, wobec braku inicjatywy dowodowej pozwanego co konkretnych naruszeń zasad współżycia społecznego. Oczywiście, sąd bierze pod uwagę nieważność z urzędu, lecz jedynie w zakresie ustalonego stanu faktycznego, ustalonego ponadto zgodnie z zasadami procesu cywilnego. Jak trafnie zauważył SN, jedną z cech nieważności czynności prawnej jest to, iż nieważność tę sąd uwzględnia z urzędu, biorąc pod uwagę stan faktyczny przedstawiony przez strony. Uwzględnienie nieważności czynności prawnej jest stosowaniem prawa materialnego, czyli wykonywaniem przez sąd konstytucyjnej funkcji wymiaru sprawiedliwości. Sąd Najwyższy podkreśla, że stosowanie przez sąd prawa materialnego odnosi się tylko do stanu faktycznego przedstawionego przez strony i ustalonego w sposób przewidziany w prawie procesowym, przede wszystkim w drodze udowodnienia. Podnosząc zatem zarzut nieważności czynności prawnej, strona powinna przytoczyć fakty oraz

dowody mające być podstawą stwierdzenia nieważności i uczynić to zgodnie z regułami określonymi w przepisach prawa procesowego. Sąd ma bowiem obowiązek wziąć pod uwagę nieważność czynności prawnej, jednak tylko na podstawie materiału zebranego zgodnie z regułami obowiązującymi w prawie procesowym (wyrok SN z dnia 3 listopada 2010 r., V CSK 142/10).

Podsumowując, zarzut braku legitymacji powoda (przesłanki jurysdykcyjnej) okazał się nietrafny.

Umowa o kredyt konsumencki

Roszczenie nabyte przez powoda wynika ze skorzystania przez konsumenta z sankcji kredytu darmowego. Zanim zatem ustalona zostanie zasadność złożenia owego oświadczenia [redacted] wstępne rozstrzygnięcie czy umowa zawarta przez pierwotną stronę umowy ma charakter umowy o kredy konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 3 ust. 1 tejże ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Poza sporem pozostaje, że umowa będąca przedmiotem niniejszego postepowaniem mieści się w granicy kwotowej wyznaczonej przez przywołany przepis. Nie budzi również wątpliwości, że kredytodawca (będący bankiem) udzielił kredytu w zakresie swojej profesjonalnej działalności. Z kolei w odniesieniu do występowania kredytobiorcy w roli konsumenta [redacted] definicję ustawową zawartą w art. 22(1) k.c., do której to definicji odsyła art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z definicją legalną za konsumenta [redacted] osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Bezpośredni związek z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową jest wyłączony, jeżeli podejmowana przez osobę fizyczną czynność prawna zmierza do zaspokajania potrzeb własnych i "prywatnych" podmiotu i jego rodziny, jest nastawiona na zapewnienie funkcjonowania gospodarstwa domowego (wyr. SN z 13.6.2012 r., II CSK 515/11). Czynności podejmowane przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, jeżeli pozostają z nią w funkcjonalnym związku, w szczególności są podejmowane w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działania tego podmiotu (wyr. SN z 3.10.2014 r., V CSK 630/13). W realiach niniejszej sprawy [redacted] nie był negowany przez pozwanego. Ponadto, na konsumencki charakter umowy wskazuje zamieszczony w treści umowy cel przeznaczenia

kredytu (potrzeby konsumpcyjne oraz spłata kredytu studenckiego). Również przesłuchanie świadka (kredytobiorcy) potwierdziło brak związku umowy z jakąkolwiek działalnością gospodarczą. Podsumowując, należy stwierdzić, iż umowa zawarta przez pierwotną stronę umowy (–) ma charakter umowy o kredy konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Skuteczność oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego

Kolejny, istotny zarzut podniesiony przez pozwanego dotyczy nieskutecznego złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

W realiach niniejszej sprawy złożone osobiście przez w formie pisemnej (własnoręcznie podpisane). W sposób jednoznaczny wskazywało na skorzystanie z przedmiotowej sankcji, konkretyzowało umowę, której oświadczenie dotyczy, a nadto wskazywało konkretne uchybienia (co nie jest elementem obligatoryjnym). Oświadczenie to zostało doręczone pozwanemu 6 sierpnia 2025 roku. Jak zauważono w doktrynie „w art. 45 ust. 1 nie wprowadzono żadnych wymagań odnośnie do treści oświadczenia . W drodze wykładni systemowej oraz funkcjonalnej należy uznać, że wystarczy, iż – zgodnie z zasadami ogólnymi dotyczącymi składania oświadczeń woli – ujawnia ono w sposób dostateczny wolę odnośnie do zastosowania sankcji kredytu darmowego (zob. art. 60 k.c.). Może być wyrażone w sposób skrótowy bądź lakoniczny, jeżeli jego sens wynika z okoliczności, w których zostało złożone (art. 65 § 1 k.c.) – (zob. T. Czech, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. V, art. 45, pkt 83a).

Ponadto, pozwany podniósł, że uprawnienie kształtujące przewidziane w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim może być wykonane jedynie osobiście. Niezależnie od nietrafności tego podglądu, w realiach niniejszej sprawie oświadczenie to zostało złożone osobiście. Upoważnienie powoda obejmowało jedynie doręczenie tego oświadczenia do banku, a zatem obejmowało nie tyle pełnomocnictwo, co bycie tzw. posłańcem w rozumieniu art. 85 k.c. Dodać jedynie należy, że również złożenie oświadczenia jest możliwe, pod warunkiem dysponowania pełnomocnictwem materialnoprawnym.

Należy zatem stwierdzić, że oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało w niniejszej sprawie wykonane skutecznie.

Zachowanie terminu do złożenia oświadczenia (wykonania uprawnienia kształtującego)

Zgodnie z treścią art. 45 ust. 5 uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Ustawodawca uregulował w tym przepisie termin zawity do wykonania uprawnienia kształtującego (co jest typową techniką legislacyjną w przypadku uprawnień kształtujących). Z regulacją tą związana jest dobrze znana dyskusja dotycząca początku biegu owego terminu. Sąd opowiedział się za trafnym w jego przekonaniu poglądem, że termin ten rozpoczyna swój bieg w momencie należytego wypełnienia wszystkich obowiązków w ramach stosunku kredytu konsumenckiego przez obie jego strony. Pogląd ten uznać należy za obecnie dominujący w judykaturze. Odwołując się do sporządzonego w doktrynie przykładowego wyliczenia judykatów można wskazać np. wyrok SA w [redacted]ie z 1.07.2019 r., V ACa 118/18, LEX nr 2706625; wyrok SO[redacted]z 19.07.2019 r., III Ca 642/19, LEX nr 2747278; wyrok SA w Gdańsku z 8.10.2021 r., I ACa 59/21, LEX nr 3322549; wyrok SR w Gdyni z 29.10.2021 r., I1 C 835/2021, LEX nr 3441084; wyrok SO[redacted]z 29.12.2021 r., II Ca 1067/21, LEX nr 3337160; wyrok SR w Gdyni z 30.12.2021 r., I C 222/21, LEX nr 3458092; wyrok SO w [redacted]ie z 20.06.2022 r., XXVII Ca 3081/21, LEX nr 3439568; wyrok SR [redacted] m.st. [redacted] z 27.06.2022 r., I C 284/22, LEX nr 3501043; wyrok SO we Wrocławiu z 11.10.2022 r., II Ca 2230/22, LEX nr 3450468; wyrok SR [redacted] m.st. [redacted] z 5.12.2022 r., I C 2013/21, LEX nr 3566230; wyrok SO w [redacted]ie z 3.01.2023 r., V Ca 443/22, LEX nr 3484058; wyrok SO w Sieradzu z 11.01.2023 r., I Ca 478/22, LEX nr 3550701; wyrok SO w Kielcach z 1.02.2023 r., II Ca 1858/22, LEX nr 3511122; wyrok SO w Sieradzu z 3.02.2023 r., I Ca 601/22, LEX nr 3550176; wyrok SO w Kielcach z 14.03.2023 r., II Ca 98/23, LEX nr 3550247; wyrok SA[redacted]z 27.04.2023 r., I ACa 368/22, LEX nr 3565303; wyrok SR w Człuchowie z 13.06.2023 r., I C 80/23, LEX nr 3579633; wyrok SO we Wrocławiu z 30.11.2023 r., II Ca 3455/22, LEX nr 3666671; wyrok SO w [redacted]ie z 8.02.2024 r., V Ca 2424/23, LEX nr 3709916; wyrok SO w [redacted]ie z 18.03.2024 r., IV C 1310/23, LEX nr 3825233; wyrok SO w Krakowie z 19.03.2024 r., I C 776/23, LEX nr 3752318; wyrok SO[redacted]z 23.04.2024 r., XV Ca 150/24, LEX nr 3731597; wyrok SO w Kaliszu z 25.04.2024 r., II Ca 150/24, LEX nr 3737594; wyrok SO w Olsztynie z 8.05.2024 r., IX Ca 153/24, LEX nr 3729598; wyrok SO w [redacted]ie z 16.05.2024 r., V Ca 1279/23, LEX nr 3737660; wyrok SO w [redacted]ie z 25.05.2024 r., V Ca 1170/23, LEX nr 3787689; wyrok SO w [redacted]ie z 6.06.2024 r., V Ca 1495/23, LEX nr 3787687; wyrok SO w [redacted]ie z 7.06.2024 r., I C 528/22, LEX nr 3773271; wyrok SO w [redacted]ie z 20.06.2024 r., XXIV C 485/23, LEX nr 3825340; wyrok SO w Szczecinie z 19.07.2024 r., I C 988/23, LEX nr 3761586; wyrok SO w [redacted]ie z 7.08.2024 r., V Ca 1992/23, LEX nr 3787680; wyrok SO w [redacted]ie z 21.08.2024 r., V Ca 240/24, LEX nr 3787683; wyrok SO w Kielcach z

27.08.2024 r., II Ca 759/24, LEX nr 3764262; wyrok SO w [redacted]ie z 19.09.2024 r., I C 875/23, LEX nr 3786485; wyrok SO we Włocławku z 30.09.2024 r., I Ca 449/23, LEX nr 3862434; wyrok SO w [redacted]ie z 17.10.2024 r., I C 910/23, LEX nr 3848329; wyrok SO w [redacted]ie z 20.11.2024 r., XXV C 452/22, LEX nr 3811571; wyrok SO[redacted]z 3.12.2024 r., II Ca 38/24, LEX nr 3938222; wyrok SO w Kielcach z 5.12.2024 r., II Ca 1590/24, LEX nr 3794519; wyrok SO[redacted]z 10.02.2025 r., II Ca 115/24, LEX nr 3829660; wyrok SO w Kielcach z 8.04.2025 r., II Ca 144/25, LEX nr 3891792; wyrok SO w Kielcach z 29.05.2025 r., II Ca 614/25, LEX nr 3891788; wyrok SO w [redacted]ie z 30.05.2025 r., V Ca 3510/24, LEX nr 3946575; wyrok SO w [redacted]ie z 28.08.2025 r., V Ca 1985/25, LEX nr 3927820; wyrok SO w Radomiu z 10.10.2025 r., IV Ca 906/24, LEX nr 3945349; wyrok SO[redacted]z 22.12.2025 r., II C 1155/25, LEX nr 4014160).

Argumenty za przyjęciem omawianego poglądu wielokrotnie już analizowano w doktrynie prawniczej. W tym miejsce zwrócić uwagę należy jedynie na jednoznaczność językową przepisu art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, w którym mowa jest o „wykonaniu umowy”. Wyrażenie to ma ustalone znaczenie w języku prawniczym, gdyż dotyczy jednego z podstawowych dla cywilistyki pojęć. Umowa stanowi zdarzenie cywilnoprawne stanowiące jedno ze zdarzeń rodzących stosunek zobowiązaniowy. W przypadku umów dwustronnie zobowiązujących w stosunku tym każda ze stron jest zarówno wierzycielem, jak i dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy zaś wygasa w przypadku wykonania wszystkich obowiązków składających się na jego treść. Nie można (w języku prawniczym) mówić o wykonaniu umowy w sytuacji, w której wygasły tylko pojedyncze obowiązki składające się na całość zobowiązania stanowiącego funkcjonalną całość. Jak trafnie zauważa A. Pyrzyńska: „wykonanie zobowiązania przez dłużnika nie musi być tożsame z wygaśnięciem stosunku zobowiązaniowego. W ramach tego stosunku status dłużnika może przysługiwać każdej ze stron, przez co podstawą do stwierdzenia wygaśnięcia stosunku obligacyjnego jest wykonanie zobowiązania przez każdą z nich. Ponadto z faktu wiązania stosunkiem zobowiązaniowym również na wierzycielu mogą spoczywać pewne obowiązki (zob. w szczególności art. 354 § 2 KC), w tym aktualizujące się dopiero w związku z wykonaniem zobowiązania przez dłużnika (zob. np. art. 462–463 i art. 465 KC). Uwzględniając definicję stosunku prawnego, należy przyjąć, że do czasu ich wypełnienia strony są związane stosunkiem zobowiązaniowym, także wówczas, gdy dłużnik wykonał już zobowiązanie. Stanowisko, zgodnie z którym termin „wykonanie zobowiązania” odnosi się do wszystkich obowiązków dłużnika składających się na dług uzasadnia stwierdzenie, że art. 354 KC znajduje

zastosowanie do stosunku zobowiązaniowego, począwszy od jego nawiązania. Od tego bowiem momentu powstaje dług, elementem którego jest nie tylko obowiązek spełnienia świadczenia, ale również inne obowiązki, związane przykładowo z udzielaniem wierzycielowi informacji czy zachowaniem poufności. Pozwala to przyjąć, że wypełnienie każdego z tych obowiązków podlega ocenie według kryterium treści, celu społeczno-gospodarczego, zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów" (zob. A. Pyrzyńska, w: *Wykonanie zobowiązań. Księga jubileuszowa dedykowana profesorowi Adamowi Brzozowskiemu*, pod red. K. Bilewskiej, D. Krekory[redacted]).

Wobec jednoznaczności rezultatu wykładni językowej konieczne byłyby bardzo silne argumenty językowe, które burzą założenie o racjonalności aksjologicznej prawodawcy. Sąd nie dopatrzył się takich argumentów. Za argument taki nie można uznać wartości w postaci pewności i stabilności stosunków prawnych, gdyż ustawodawca przez przepis ten robi wyraźny wyłom w tej wartości sankcjonując zachowania sprzeczne z interesem konsumenta. Można oczywiście argumentować, że owo „ważenie wartości" prawodawca wykonał w sposób niewłaściwy, zbyt daleko ingerując w pewność obrotu. Rozwiązaniem tego problemu może być w demokratycznym państwie prawnym jedynie interwencja władzy ustawodawczej, nie zaś dowolne (pozbawione innych argumentów poza brakiem akceptacji aksjologicznej dla decyzji prawodawcy) przełamywanie wyniku wykładni językowej.

Wobec przyjęcia powyższego stanowiska, uznać należało, że uprawnione kształtujące zostało w niniejszej sprawie wykonane przed upływem terminu zawitego.

Po ustaleniu, że w sprawie złożono skuteczne (w sensie zachowania terminu) oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego należy przejść do analizy poszczególnych naruszeń, które umowie zarzucił powód (ewentualnie stwierdzić z urzędu inne jeszcze naruszenia).

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia.

Już na wstępie należy zaznaczyć, że naruszenie to ma w ocenie sądu znaczenie fundamentalne dla oceny umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania. W obecnym orzecznictwie [redacted]m podejmowane są próby racjonalizacji jaskrawo nieproporcjonalnej w swej surowości instytucji sankcji kredytu darmowego. Niezależnie od rozmaitych nurtów w tym zakresie należy zauważyć, że z dotychczasowego orzecznictwa TSUE wynika, że sankcja kredytu darmowego ma proporcjonalny charakter jedynie wtedy, gdy dotyczy naruszenia, które może podważyć możliwość (zdolność) oceny przez konsumenta [redacted] zobowiązania. Sankcja ta nie powinna zatem obejmować dowolnych obowiązków informacyjnych. Musi zostać ograniczona do informacji, które mają wpływ na decyzję finansową konsumenta odnośnie do zaciągnięcia określonego kredytu (kwota kredytu, rodzaj kredytu, okres kredytowania, terminy spłaty kredytu, odsetki oraz inne koszty ponoszone przez konsumenta, wymagane zabezpieczenia i ubezpieczenia, warunki przedterminowej spłaty itd.). Naruszenia dotyczące udzielenia takich informacji negatywnie oddziałują lub mogą oddziaływać na prawidłowość procesu decyzyjnego konsumenta, gdy ocenia on konsekwencje finansowe umowy zawieranej z kredytodawcą. Dlatego uzasadnione jest wtedy skorzystanie z sankcji kredytu darmowego.

W ocenie sądu w realiach niniejszej sprawy to właśnie naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11 przesądza o proporcjonalności zastosowania sankcji kredytu darmowego.

Zgodnie z definicją legalną rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. W kontekście tego pojęcia niezmierne istotny pozostaje motyw 19 Dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG wyjaśniający podstawowy cel tego parametru oraz jego doniosłość w systemie ochrony konsumenta. Prawodawca unijny wskazał, że „w celu umożliwienia konsumentom podejmowania decyzji przy pełnej znajomości faktów powinni oni przed zawarciem umowy o kredyt otrzymać odpowiednie informacje na temat warunków i kosztów kredytu oraz swoich zobowiązań, które konsument może zabrać ze sobą i je rozważyć. W celu zapewnienia możliwie największej przejrzystości i porównywalności ofert takie informacje powinny w szczególności zawierać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania mającą zastosowanie do danego kredytu, określaną w całej Wspólnocie w taki sam sposób. Ponieważ wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania może na tym etapie być przedstawiona jedynie w formie przykładu, taki przykład powinien być reprezentatywny. Dlatego powinien on, na przykład, odnosić się do średniego okresu kredytowania i całkowitej

kwoty kredytu przyznanego na podstawie danego rodzaju rozważanej umowy o kredyt i - jeśli znajduje to zastosowanie - do nabywanych towarów. Przy określaniu reprezentatywnego przykładu powinna zostać również uwzględniona częstotliwość występowania określonych rodzajów umów o kredyt na konkretnym rynku. W odniesieniu do stopy oprocentowania, częstotliwości rat i kapitalizacji odsetek kredytodawcy powinni przyjmować zwykle stosowaną przez siebie metodę obliczeniową dla odnośnego kredytu konsumenckiego".

Również TSUE wielokrotnie podkreślał, iż rzeczywista roczna stopa oprocentowania pozwala konsumentowi ocenić – z ekonomicznego punktu widzenia – zakres zobowiązania, z jakim wiąże się zawarcie umowy kredytu (zob. wyrok TS z 19.12.2019 r., C-290/19, RN przeciwko Home Credit Slovakia a.s., EU:C:2019:1130, pkt 31; wyrok TS z 21.03.2024 r., C-714/22, S.R.G. przeciwko Profi Credit Bulgaria EOOD, EU:C:2024:263, pkt 51; wyrok TS z 13.02.2025 r., C-472/23, Lexitor sp. z o.o. przeciwko A. B. S.A., EU:C:2025:89, pkt 29; wyrok TS z 13.03.2025 r., C-337/23, APS Beta Bulgaria EOOD, Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia AD, EU:C:2025:183, pkt 96 i 100).

W realiach niniejszej sprawy [redacted], że umowa podawała nieprawdziwą rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (dalej: RRSO), ponadto parametr ten podano w sposób zaniżony, a w konsekwencji kredyt jawił się jako „tańszy" (bardziej korzystny niż rzeczywistości). W przypadku RRSO [redacted] tylko jest zobowiązany do zastosowania określonego wzoru matematycznego, lecz również pozostaje związany definicją legalną. Co więcej, ujednolicona przez prawodawcę metodologia obliczania ma służyć podstawowemu celowi, jakim pozostaje umożliwienie konsumentowi łatwego porównania dostępnych na rynku ofert kredytowych. W niniejszej sprawie RRSO [redacted] nie w stosunku do (jak nakazuje definicja ustawowa) całkowitej kwoty kredytu, lecz do kwoty kredytu (terminologia przyjęta przez kredytodawcę). Tym samym koszty ponoszone przez konsumenta [redacted] do kwoty wyższej, obejmującej kredytowane koszty. Ponownie należy zaznaczyć, że w tym miejscu problem tkwi nie w kredytowaniu kosztów, lecz naruszeniu definicji ustawowych RRSO [redacted] kwoty kredytu. W umowie podano RRSO na poziomie 12,96 %. Tymczasem prawidłowo obliczone RRSO (zgodnie z definicją ustawową) wynosi dla tejże umowy 14,92. Różnica wynosi zatem 2 punkty procentowe, a więc mniej więcej tyle, o ile różnią się oferty poszczególnych banków. Tym samym stworzony został obraz całkowicie zaburzający możliwość właściwej oceny opłacalności kredytu (pozostaje oczywiste, że inne, konkurencyjne produkty kredytowe nie będę tańsze o kilkanaście procent, lecz o kilka). Z okoliczności tych wynika, że RRSO [redacted] nieprawidłowo, a w konsekwencji

konsument został wprowadzony w błąd. Stanowi to jaskrawe naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim. Jak wskazał SO [redacted] „włączenie kosztów do kwoty kredytu wpływa na obliczenie RRSO (jego obniżenie), co z kolei wypacza informacje udzielane kredytobiorcy, który na podstawie tego wskaźnika może porównywać oferty różnych banków. RRSO [redacted] koszt kredytu ponoszony przez konsumenta [redacted] wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim)" (wyrok SO [redacted] z 23.04.2024 r., XV Ca 150/24, LEX nr 3731597).

Konieczne jest również wskazanie na wyrok TSUE z dnia 13 lutego 2025 r., C-472/23, w którym Trybunał wskazał, że okoliczność, iż w umowie o kredyt wskazano rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, która okazuje się zawyżona ze względu na to, że niektóre warunki tej umowy zostały następnie uznane za nieuczciwe w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a tym samym za niewiążące dla konsumenta, nie stanowi sama w sobie naruszenia obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie dyrektywy 2008/48". Należy w tym miejscu wyraźnie podkreślić, że w niniejszej sprawie sytuacja [redacted] odmienna. Wadliwość obliczenia RRSO w żadnym wypadku nie nastąpiła wskutek usunięcia z umowy abuzywnej klauzuli (kredytowania kosztów), lecz ma charakter pierwotny. Właściwe zastosowanie obliczeń (zgodnych z definicjami ustawowymi) do treści zawartej umowy prowadzi do ustalenia odmiennej, niż wskazana w umowie, RRSO. Tym samym powoływanie powyższego judykatu dla usprawiedliwienia podania niewłaściwego RRSO [redacted] chybione.

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 4

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać całkowitą kwotę kredytu. Zgodnie natomiast z definicją legalną zamieszczoną w art. 5 pkt 7 tejże ustawy całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt;

W realiach niniejszej sprawy [redacted] się dwoma pojęciami „kwota udzielonego kredytu" (np. § 1 pkt 4) oraz „całkowita kwota kredytu" (np. § 4 ust. 1). Podkreślić

należy, że umowa w sposób prawidłowy, tj. zgodny z definicją ustawową posługuje się pojęciem „całkowita kwota kredytu”. W § 4 ust. 1 wskazano, iż całkowita kwota kredytu wynosi 43732,25 zł oraz, że nie obejmuje ona kredytowanych kosztów. Jednak na samym początku umowy, gdzie wskazano *essentialia negotii* umowy posłużono się kwotą 55058,90, nazywając ją nieznanym ustawie określeniem „kwota udzielonego kredytu”. Przykładając miarę należytej staranności konsumenta [redacted], że może on odnieść mylne wrażenie, że otrzyma kwotę wskazaną na początku umowy określającą główne świadczenia [redacted]. Ponadto wrażenie to potęguje treść § 1 ust. 4, który zobowiązuje konsumenta do zwrotu tak ustalonej kwoty kredytu wraz z odsetkami w określonych ratach. Taka konstrukcja pozostaje spójna z podstawowymi intuicjami konsumenta, wedle których umowa kredytu polega na otrzymaniu pewnej kwoty i zobowiązaniu do jej zwrócenia wraz z odsetkami w ratach. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż ustawowa konstrukcja „całkowitej kwoty kredytu” pojawia się dopiero w § 4 ust. 1.

Przedstawiona konstrukcja umowy prowadzi do sytuacji, w której nie może zostać osiągnięty podstawowy cel prawodawcy sprowadzający się do zapewnienia konsumentowi przejrzystości informacyjnej, w której może on podjąć świadomą decyzję.

Brak naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 5

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać terminy i sposób wypłaty kredytu. Zgodnie z § 1 ust. 6 wypłata kredytu nastąpi w ciągu 3 dni od poinformowania Kredytobiorcy o ostatecznej decyzji, o czym mowa powyżej. Nie jest trafny argument, że termin powinien zostać wskazany jako zdarzenie przyszłe i pewne. Twierdzenie to oparte jest na błędzie ekwiwokacji. Słowo „termin” jest na gruncie języka prawniczego homonimem, tj. posiada dwa, wyraźnie odmienne znaczenia. Po pierwsze, jest to sposób oznaczania czasu. Zgodnie z tym ujęciem terminem jest pewna konkretna chwila w czasie (tj. pewien punkt czasowy, np. dzień 31.12.2021 r.) lub też pewien wycinek czasu (tj. pewna liczba następujących po sobie jednostek czasu, np. 5 lat, 2 miesiące, 3 tygodnie itp.). Po drugie, terminem jest również zawarte w treści czynności prawnej zastrzeżenie, w którym uzależnia się powstanie lub ustanie skutków prawnych czynności prawnej od nadejścia określonego zdarzenia przyszłego i pewnego.

W przypadku art. 30 ust. 1 pkt ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumenckim chodzi oczywiście o termin spełnienia świadczenia [redacted], a nie o uzależnienie powstania skutków prawnych umowy. W realiach niniejszej sprawy [redacted] owszem

charakter warunkowy, lecz warunek został wysłowiony w § 4 ust. 5. Po spełnieniu warunku umowa wchodziła w życie. Sama wypłata środków jest zaś świadczeniem jednej ze stron zawartej już i skutecznej w pełni umowy. Określenie terminu spełnienia świadczenia „w ciągu 3 dni" stanowi w pełni prawidłowy sposób oznaczenia, stosowany powszechnie w umowach cywilnoprawnych (w istocie wskazuje, że najpóźniej w momencie upływu trzech dni możliwe jest spełnienie świadczenia w sposób prawidłowy, bez podpadnięcia w opóźnienie).

Brak naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 6 – brak wskazania kwoty od której naliczane jest oprocentowanie.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy.

Strona powodowa podniosła, że w umowie nie wskazano od jakiej konkretnie kwoty naliczane będzie oprocentowanie. Powołany przepis nie dotyczy tego parametru, a więc jego brak z konieczności nie może dotyczyć naruszenia tego przepisu. Nie znaczy to, że sąd opowiada się za dopuszczalnością oprocentowania kredytowanych kosztów kredytu. Chodzi wyłączenie o stwierdzenie, że 30 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim wyczerpująco wskazuje jakie parametry ma wskazywać umowa w zakresie oprocentowania.

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 8

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należnych sald, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania.

W zakresie naruszenia powyższego przepisu sąd aprobuje pogląd wyrażony przez SN, zgodnie z którym: „jeżeli chodzi o obowiązek wskazany w art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredycie

konsumenckim, to nie ma on drugorzędnego znaczenia. Przeciwnie, stanowi wyraz funkcji ochronnej tej ustawy oraz wyrównującej nierównowagę informacyjną po obu stronach umowy. Ma to również znaczenie w kontekście przedterminowej spłaty kredytu i uprawnień konsumenta z tym związanych, wynikających z art. 49 KredytKonsU Oczywiste jest, że nie jest właściwą praktyką „ukrycie" kosztu w postaci prowizji w kapitale kredytu, w szczególności, iż - o czym była mowa powyżej - nie ma możliwości naliczania odsetek od prowizji. Harmonogram spłaty kredytu powinien zatem zawierać nie tylko określenie terminu, wysokości raty kredytu, z wyodrębnieniem jej części kapitałowej i odsetkowej, ale również wszelkich innych kosztów kredytu, które konsument jest zobowiązany ponieść, w tym właśnie prowizji" (wyrok SN z dnia 8 lipca 2026 r., II CSKP 89/26). Tym samym należy stwierdzić, że umowa będąca przedmiotem niniejszego postępowania nie spełnia powyższego standardu.

Uregulowanie przedterminowej spłaty kredytu

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem. Jak zauważono w doktrynie: „w myśl art. 6 k.c. kredytodawca musi udowodnić, że dostarczył konsumentowi dokument umowy obejmujący m.in. informację o prawie do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurze tej spłaty. Z kolei konsument, który twierdzi, że wystąpiła podstawa do zastosowania sankcji kredytu darmowego (art. 45 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k.), powinien wykazać, że podane informacje są błędne, niepełne, niejednoznaczne lub niezrozumiałe, a więc że wystąpiło naruszenie obowiązku po stronie kredytodawcy".

Sąd nie dopatrzył się w niniejszej sprawie naruszeń w zakresie prawidłowego określenia prawa konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedury spłaty kredytu przed terminem. Konsument otrzymał wystarczającą i jasną informację w § 5 ust. 6-8. Obowiązujące przepisy nie wprowadzają wymagania, aby w dokumencie umowy opisać rozliczenia następujące po przedterminowej spłacie kredytu, w tym uprawnienie kredytobiorcy do częściowego zwrotu poniesionych kosztów (zob. art. 49 i 52). Rozliczenia takie nie stanowią procedury spłaty kredytu przed terminem, lecz ustawowe konsekwencje dokonania takiej spłaty (podobnie np. wyrok SR [redacted] w [redacted]ie z 9.05.2024 r., VI C 140/24, LEX nr 3841713). W art. 30 ust. 1 pkt 16 nie wymaga się, aby konsument został poinformowany o skutkach przedterminowej spłaty kredytu, w tym dalszych rozliczeniach między stronami (dla porównania zob. art. 30 ust. 1 pkt 15, który nakazuje udzielić informacji m.in. na temat skutków odstąpienia przez konsumenta od umowy).

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 10

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie.

W realiach niniejszej sprawy [redacted] możliwość zmiany wysokości opłat i prowizji ze wskazaniem aż siedmiu alternatywnych parametrów. Nie wskazano przy tym hierarchii poszczególnych parametrów, ani nie skonkretyzowano jak duża ich zmiana wpłynie na jak duży wzrost opłat i prowizji. Ponadto, same wskaźniki pozostają wysoce niejasne i trudno weryfikowalne. W części odnoszą się do wartości, które nie są publicznie publikowane. Tym samym po stronie banku pozostawiono wiele dowolności w kształtowaniu wysokości należnych mu świadczeń. Przede wszystkim jednak obowiązek informacyjny wobec konsumenta [redacted] spełniony należycie. Wszystkie te okoliczności pozwalają stwierdzić, że regulacja ta nie przechodzi „testu" wskazanego dla takich sytuacji przez TSUE, zgodnie z którym „właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie jest w stanie zweryfikować ich wystąpienia ani ich wpływu na te opłaty, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie, o ile wskazanie to może podważyć możliwość dokonania przez tego konsumenta [redacted] jego zobowiązania" (wyrok TSUE z 13.02.2025 r., C-472/23). Analizowane postanowienia umowy w sposób oczywisty nie spełniają tego testu.

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu.

W niniejszej sprawie na szczególną uwagę zasługuje umowna regulacja zmiany rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. W tym zakresie umowa ogranicza się do stwierdzenia w § 7 ust. 12, zgodnie z którym zmiana oprocentowania zadłużenia

przeterminowanego następuje w przypadku zmiany wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. TSUE wypowiedział się już w kwestii tego typu postanowień. W wyroku z dnia z 9.09.2021 r., C-33/20 orzekł, iż art. 10 ust. 2 lit. l dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki powinno się interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt należy wskazać w postaci konkretnej wartości procentowej stopę odsetek za opóźnienie obowiązującą w chwili zawarcia tej umowy oraz opisać w konkretny sposób mechanizm zmiany stopy odsetek za opóźnienie. W przypadku gdy strony danej umowy o kredyt uzgodniły, że stopa odsetek za opóźnienie będzie zmieniana wraz ze zmianą stopy bazowej, która jest określana przez bank centralny państwa członkowskiego i publikowana w łatwo dostępnym dzienniku urzędowym, zamieszczone w tej umowie odesłanie do stopy bazowej jest wystarczające, pod warunkiem że w owej umowie przedstawiono sposób obliczania stopy odsetek za opóźnienie na podstawie stopy bazowej. W tym względzie muszą zostać spełnione dwie przesłanki. W pierwszej kolejności przedstawiony sposób obliczania powinien być łatwo zrozumiały dla przeciętnego konsumenta [redacted] wiedzy w dziedzinie finansowej oraz powinien umożliwiać mu obliczenie stopy odsetek za opóźnienie na podstawie informacji zawartych w tej umowie. W drugiej kolejności w danej umowie o kredyt należy przedstawić częstotliwość zmiany owej stopy bazowej, która jest określona w przepisach krajowych.

Analizowany § 7 ust. 12 w sposób oczywisty nie spełnia tych wymagań. Przede wszystkim zupełnie pomija sposób obliczania stopy odsetek za opóźnienie na podstawie stopy bazowej, co *a limine* dyskwalifikuje tego rodzaju postanowienie jako spełniające w sposób należyty obowiązek jasnego i wyczerpującego poinformowania konsumenta.

Brak naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 5

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta [redacted] kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym.

Wszystkie wymagane elementy znalazły się w § 6 umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Wbrew twierdzeniom powoda, umowa nie reguluje formy złożenia tego oświadczenia. Wręcz przeciwnie, umowa posługuje się jedynie terminem „oświadczenie" bez wskazania formy. Ponadto, umowa jedynie wskazuje, że możliwe jest (fakultatywnie) złożenie oświadczenia na pomocą wzoru stanowiącym załącznik do umowy.

Roszczenie o zapłatę

Po przyjęciu, że w sprawie konsument skutecznie złożył oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego przejść należy do analizy wywołanych przez owo oświadczenie skutków prawnych. Zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Jak przyjmuje się w doktrynie wykonanie uprawnienia kształtującego uregulowanego w art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim ma skutek wsteczny (działanie *ex tunc*) w tym sensie, że sankcja kredytu darmowego obejmuje – z pewnymi wyjątkami – wszelkie odsetki i inne koszty z tytułu kredytu konsumenckiego, niezależnie od okresu ich naliczania: przed wykonaniem uprawnienia czy po wykonaniu. Ze skutkiem na przyszłość (ex nunc) powstaje natomiast zobowiązanie kredytodawcy do zwrotu świadczeń, których podstawa odpadła. Skądinąd skutek ten jawi się jako oczywisty wobec ogólnych zasad prawa cywilnego dotyczących świadczenia [redacted]. Zgodni z art. 410 § 2 k.c., świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia [redacted] zamierzony cel świadczenia [redacted] osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia [redacted] i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W przypadku skorzystania z sankcji kredytu darmowego występuje tzw. *condictio causa* [redacted]. Chodzi tu o sytuację, w której świadczenie miało pierwotnie (w chwili swego spełnienia) prawną podstawę, która jednak później definitywnie odpadła.

W realiach niniejszej sprawy [redacted] roszczenia wykazana została przede wszystkim przy pomocy zaświadczenia [redacted] bank (22.234,43 zł). Ponadto, na kwotę dochodzoną przez powoda złożyła się część kredytowanej prowizji – proporcjonalna do okresu, który upłynął od zawarcia umowy do dnia skorzystania z sankcji kredytu darmowego (4238,18 zł). Sama wysokość roszczenia nie była przy tym negowana przez pozwanego. Również sąd uznał dokonane obliczenia za prawidłowe.

Za oczywiście bezzasadne sąd uznał twierdzenia pozwanego, zgodnie z którymi przysługujące powodowi roszczenia miałoby być zaliczone na poczet zobowiązania kredytowanego jako przedterminowa spłata. Kredytodawca nie ma podstaw prawnych, aby –

po wystąpieniu sankcji kredytu darmowego – dokonać automatycznego zarachowania świadczeń, które stały się nienależne i podlegają zwrotowi, na poczet istniejących roszczeń wobec konsumenta z tytułu umowy o kredyt konsumencki albo innych umów (tak też A. Wiewiórowska [redacted], M. Bujalski [w:] Zobowiązania..., s. 492; podobnie wyrok SO [redacted] z 23.04.2024 r., XV Ca 150/24). W tym celu konieczne jest dokonanie potrącenia, gdy spełniono przesłanki określone w art. 498 i n. k.c. ([redacted] do potrącenia ustawowego) albo warunki wynikające z umowy łączącej strony (w razie uzgodnienia potrącenia umownego).

Gdy wystąpiły skutki sankcji kredytu darmowego, powstaje odrębne zobowiązanie między konsumentem a kredytodawcą z tytułu nienależnego świadczenia [redacted] do zwrotu dotychczas uiszczonych odsetek kapitałowych oraz innych kosztów (zob. art. 410 w zw. z art. 405 i n. k.c.). Nie dochodzi do jego automatycznego zbilansowania z zobowiązaniem z tytułu umowy o kredyt konsumencki w części, w jakiej pozostało ono w mocy. Prawo polskie nie zna instytucji potrącenia ex lege, lecz wymaga wykonania materialnoprawnego uprawnienia kształtującego (na wzór prawa niemieckiego). Wierzyciel może dysponować pewną swobodą co do zarachowania świadczenia [redacted] w przypadku dobrowolnego spełnienie świadczenia [redacted] w przypadku spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 451 k.c. Potrącenie zaś jest surogatem zapłaty, która może odbyć się wbrew woli dłużnika. Do jego zastosowania jednak, jak już zaznaczono, konieczne jest wykonanie materialnoprawnego uprawnienia kształtującego.

Również niezasadny pozostaje zarzut dotyczący braku zubożenia po stronie konsumenta. Zwłaszcza w ostatnich latach ugruntowuje się pogląd, według którego przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia w przypadku nienależnego świadczenia [redacted] "rozumieć specyficznie" (tak dosłownie np. wyr. SN z 29.11.2016 r., I CSK 798/15, Legalis), w tym sensie, że wierzyciel nie musi wykazywać ani wartości swojego zubożenia, ani wartości wzbogacenia dłużnika, lecz jedynie wartość spełnionego bez podstawy prawnej świadczenia (zob. zwłaszcza W. Serda, Nienależne świadczenie, s. 46 i później P. Księżak, w: Osajda, Komentarz, t. II, 2017, s. 274, 293, 352; G. Karaszewski, w: Ciszewski, Komentarz KC, 2014, s. 682; wyr. SN z 24.11.2011 r., I CSK 66/11, Legalis; wyr. SN z 9.8.2012 r., V CSK 372/11, Legalis; wyr. SN z 28.8.2013 r., V CSK 362/12, Legalis; wyr. SN z 15.5.2014 r., II CSK 517/13, Legalis; wyr. SN z 29.11.2016 r., I CSK 798/15, Legalis; wyr. SN z 11.5.2017 r., II CSK 541/16, Legalis; z orzecznictwa sądów powszechnych zob. wyr. SA [redacted] z 12.7.2013 r., I ACa 182/13, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 21.6.2016 r., I ACa 636/16, Legalis; wyr. SA w Szczecinie

z 24.11.2016 r., I ACa 752/16, Legalis; odmiennie, trafnie, zwłaszcza A. Ohanowicz, w: System PrCyw, t. III, cz. 1, 1981, s. 489; E. Łętowska, Bezpodstawne wzbogacenie, s. 94; P. Mostowik, w: System PrPryw, t. 6, 2014, s. 313; W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2017, s. 799 i n.; w tym kierunku również R. Trzaskowski, w: Gudowski, Komentarz KC, t. III, cz. 1, 2013, s. 332).

Na bezzasadny uznać należało również zarzut oparty na art. 411 pkt 4 k.c., zgodnie z którym nie można żądać zwrotu świadczenia [redacted] zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna. Regulacja ta podyktowana jest względami praktycznymi - nie byłoby bowiem celowe domaganie się zwrotu kwoty, która z chwilą nadejścia terminu wymagalności roszczenia i tak musiałaby być świadczona. Przepis ten nie obejmuje natomiast swoim zakresem zastosowania przypadków nienależnego świadczenia, w których podstawa prawna była w momencie świadczenia [redacted] odpadła ze skutkiem wstecznym. W takich wypadkach podstawa świadczenia w ogóle nie powstała, więc brak jest roszczenia, które mogłoby jeszcze nie być wymagalne (wyrok SN z 31 sierpnia 2021 r., I NSNc 93/20).

Roszczenie o zapłatę należało zatem uznać za zasadne w całości, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

Zarzut nadużycia prawa podmiotowego

Sąd uznał za niezasadny podniesiony przez pozwanego zarzut nadużycia prawa podmiotowego. Zgodnie z art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Z zakresie podniesionego zarzutu należy zwrócić uwagę, że istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób legalny, tj. zasługujący na ochronę prawną. Kwestionujący takie uprawnienie obowiązany jest wykazać racjonalne przesłanki swojej kontestacji (art. 6 KC; por. wyr. SN z 9.7.2008 r., V CSK 43/08, Legalis; podobnie w wyr. SN z 19.12.2007 r., V CSK 315/07, Legalis). Oznacza to, że pozwany ma obowiązek podnieść zarzut nadużycia prawa i udowodnić w toku postępowania, że występują szczególne okoliczności, uzasadniające nieudzielenie ochrony prawnej uprawnionemu. Za niedopuszczalne, co do zasady, należy uznać działanie w tym zakresie sądu z urzędu (por. wyr. SN z 28.10.2003 r., I CK 222/02, Legalis).

Pozwany argumentując zasadność zarzutu nadużycia prawa podmiotowego wskazał, że wykonywanie uprawnienie w niniejszej sprawy [redacted] ma na „sztucznym znalezieniu

wadliwości umowy”. Z twierdzeniem tym nie można się zgodzić. To prawodawca wskazał zamknięty katalog naruszeń skutkujących zastosowaniem sankcji kredytu darmowego. Argument pozwanego w istocie rzeczy stanowi polemikę z rozstrzygnięciem ustawodawcy w zakresie proporcjonalności ustalonych regulacji. Tego typu zastrzeżenia w żadnym razie nie mieszczą się w zakresie zastosowania art. 5 k.c. Nie sposób uznać, że zarzut pozwanego odnosi się do szczególnych okoliczności wykorzystania przyznanego uprawnienia w realiach konkretnej sprawy. Co więcej, w sprawie niniejszej naruszenia poszczególnych obowiązków były nie tylko liczne, lecz niektóre z nich miały charakter bardzo istotny.

Pozwany podnosi również, że w nawet w przypadku wadliwości umowy kredytobiorca [redacted] żadnego uszczerbku. Również ten argument nie zasługuje na uwzględnienie, lecz ponownie stanowi polemikę z rozstrzygnięciem ustawodawcy w zakresie proporcjonalności ustalonych regulacji. To prawodawca zdecydował zarówno o surowości sankcji, jak i korzyściach uzyskiwanych przez [redacted].

Podsumowując, sąd nie dopatrzył się w niniejszej sprawie nadużycia prawa podmiotowego.

Odsetki za opóźnienie

Zobowiązanie polegające na obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia [redacted] do tzw. zobowiązań bezterminowych. Zgodnie z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia [redacted] oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Roszczenia [redacted] o zwrot uiszczonych odsetek i kosztów stają się zatem wymagalne niezwłocznie po wezwaniu kredytodawcy. Od tej daty nalicza się odsetki za opóźnienie od kwoty świadczenia na rzecz [redacted] (art. 481 § 1 k.c.). Odsetki takie można naliczyć również od sumy nienależnego świadczenia, jaką tworzą uprzednio zapłacone odsetki kapitałowe, ponieważ zakaz wyrażony w art. 482 § 1 k.c. nie obejmuje tego rodzaju sytuacji (uchwała SN z 6.03.1991 r., III CZP 2/91, OSNC 1991/7, poz. 93; wyrok SN z 22.03.2001 r., V CKN 769/00, OSNC 2001/11, poz. 166; uchwała SN z 26.11.2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010/5, poz. 75).

Powszechnie przyjmuje się, iż pojęcie niezwłoczności nie oznacza "natychmiastowej powinności świadczenia", lecz jedynie spełnienie go "bez nieuzasadnionej zwłoki"- w takim terminie, w jakim działający prawidłowo dłużnik mógłby je spełnić w normalnym toku prowadzenia swoich spraw.

Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu w dniu 13 sierpnia 2025 roku. Sąd doszedł do przekonania, że w realiach niniejszej sprawy „niezwłoczne” spełnienie świadczenia [redacted] się w okresie 15 dni. Ustalając ten termin sąd wziął pod uwagę przede wszystkim stopień skomplikowania sprawy, rozmiar struktury organizacyjnej pozwanego (obieg korespondencji, przydzielenia zadań właściwym pracownikom, analiza sprawy) oraz wysokość roszczenia. Przyjąć zatem należało, że termin spełnienia świadczenia [redacted] z upływem dnia 28 sierpnia 2025 roku. Zatem w dniu 29 sierpnia 2025 roku roszczenie było już wymagalne i stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. od tego momentu należało orzec o odsetkach za opóźnienie. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2025 roku. Zatem roszczenie odsetkowe za okres od 19 sierpnia 2025 roku do 28 sierpnia 2025 roku podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

Koszty postępowania

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku stosowanie do treści art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód uległ jedynie co do nieznacznej części roszczenia odsetkowego.

O odsetkach od kosztów postępowania sąd orzekł stosowanie do treści art. 98 § 1(1) k.p.c., zgodnie z którym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia [redacted], za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu.

asesor [redacted]

Sygnatura akt I C 200/26

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi pozwanego;
3. za 14 dni lub z wpływem pism.

Oborniki, 2 października 2026 roku

asesor [redacted]